

מי שמחפש מציאות. כדי לחסוך בכסף. ישלם בסופו

של דבר את המחיר המלא מבלי לקבל את התמורה

ענתאנים

כל אשה יודעת את התורה הזאת. היא חלק מנסיון החיים שלה.

לא כדאי לקנות שמאטעס. השמאטעס הם המוצר היקר ביותר בשוק. מחירים, אומנם. זול. אבל איכותם זולה עוד יותר.

מי שזקוק לזוג-נעליים, אל יחפש את הזוג שמחירו הנמוך ביותר. נעליים אלה יתפרקו במהרה. כדאי לקנות זוג יקר יותר, שיחזיק מעמד.

רק אנשים עשירים יכולים להרשות לעצמם לקנות שמאטעס. אבל דווקא אלה אינם עושים זאת.

אנשים המרוויחים את לחמם בוועת-אפס, מוטב שיקנו דברים בעלי-איכות. כספם לא יספיק להם כדי לקנות זוג-נעליים חדש מדי כמה שבועות.

רק שופה קונה שמאטעס. ורק שופה בן-שוטים יהפוך את קניית השמאטעס איריאולוגיה.

משלת רבין-פרם-אדון (ואולי נכון לומר עתה: ממשלת רבין-גולד-דה-גלילי) החליטה לשנות את יעד מדינת-ישראל.

היא נטשה את יעד השלום, וי-אימצה לעצמה את יעד ביטולי-מזכיה-המילחמה.

לכאורה, זוהי תפנית לעבר המתינות. הערבים אומרים שאינם רוצים בשלום. הם אומרים שהם מוכנים, לכל היותר, לביטול מצב המלחמה.

בסדר. או אגבנו בציע להם את המחיר ש-אנחנו מוכנים לשלם עבור יעד זה.

לכאורה זה סביר. זה ריאליסטי. זה — הבה נשתמש במחמאה הי-גדולה ביותר שבה אפשר להחמיא לפוליטיקאי קטן — זה פראגמטי.

אמת היא הפוכה בדיוק. אין זו תפנית לעבר המתינות, אלא לעבר הקשיחות.

כי דרך-המחשבה, שהלידה יצור-נפל זה, שונה לחלוטין מדרך-הנמקתה.

מחיר השלום יקר. זהו גם מחיר קבוע. ואי-אפשר לשלם אותו בצ'ק ללא-כיסוי. החברה הבינלאומית כבר קבעה מחיר זה. קיימת לגביה הסכמה מפליאה במידת ובי-מערב. "בעולם החופשי" וב-מחנה הסוציאלי-ליסטי.

מחיר זה הוא חזרה לגבולות המדינה מלפני מלחמת שתי-הימים, והקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה.

ממשלת ישראל אינה מוכנה ל-שלם את המחיר הזה. אין היא מוכנה אפילו לחתום על שטר עי-מחיר זה, עם תאריך-פרעון במועד שבו תסופק במזואה הסחורה ששמה שלום.

לכן היא החלה מחפשת בשוק-המציאות משהו שיעלה פחות. פחות נסיגה. פחות פלסטינים. פחות צרות עם גושי-אומנים.

פחות שעורריות של הליכוד. היא פנתה לעבר המדת שעדיו מונחים השמאטעס. שם, בקופסה מהודרת, מצאה את הסחורה הי-מפיקפת, ששמה ביטולי-מצבי-המלחמה.

לא המחיר הותאם לסחורה המצוייה, כפי שטוען יצחק רבין. אלא הסחורה הותאמה למחיר שמוכנים לשלם.

נדמה לממשלה שתמורת מחיר

של קצת-ניסוגה וקצת-פלסטינים אפשר לקבל את השמאטע הזה.

ונתן רטוש קבע פעם את הכלל המדעי שהיפך של חמור אינו סוס.

אלא חמור הפוך. **התרגיל הממשלתי החדש אינו ההיפך מתרגיל הליכוד.** זהו תרגיל הליכוד במהופך.

התרגיל של הליכוד אומר: **אסור להחזיר אף שעל אחד של אדמת המולדת.**

צריכים לספח את כל השטחים הכבוי-שים למדינת-ישראל.

שום ערבי לא יסכים לכך לעולם.

לכן לא יהיה שלום לעולם.

הערבים אינם מסכימים ל-שלום.

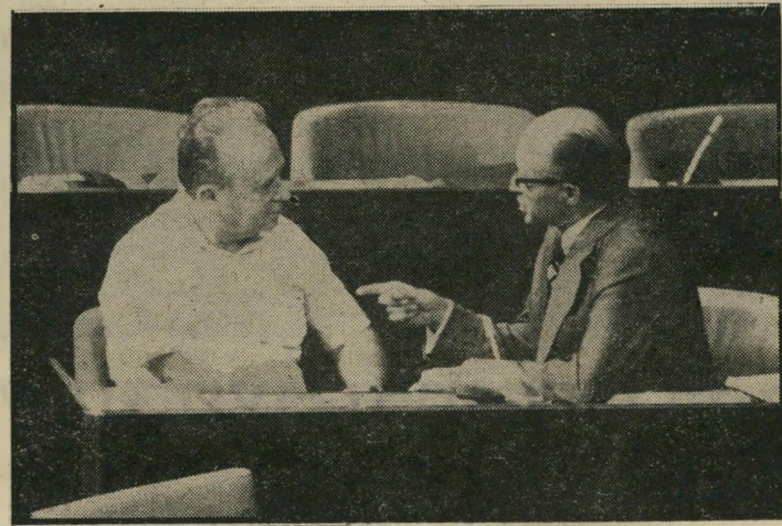
זוהי נוסחה הגיונית. מי שמקבל את

מעוף של דמיון ומשוללי תנופה של יציר-רה, שאינם יכולים להעלות על דעתם מציאות אחרת מזו הקיימת עתה. זהו הפרגמטי-טיזם של פוליטיקאים, הלוכשים את מדי-האסירים האפורים של כלא הבינוניות הי-מוחלטת.

יודים טובים יעצו לי, השברע, שלא לומר בפה מלא את אשר אני מתכוונן לומר עכשיו.

הם אמרו לי: "העם היושב בציון הוא שטוף-מוח. מזה שנים אומרים לו יוסי-יוס ושעה-ישעה, בכל כלי-התיקשורת, בכתב ובעל-פה, שהשלום אינו אפשרי, שהערבים אינם רוצים בשלום, שהערבים לא ירצו לעולם עם קיומה של מדינת-ישראל ב-מרחב זה."

הם אמרו לי, "מטעמים תכסיסיים." הם אמרו לי, "כדאי לך להעמיד פנים שגם אתה מאמין במציאות זו. מי שמדבר עכשיו על שלום, מכתים את עצמו בעיני הבריות כאוטופיסט

רבין ובגין: אותו הדבר, רק להיפך

נאיבי, כאדם לא-רציני. "עליך להיראות ריאליסטי ופרג-מטי כמוהם," יעצו לי. "רק כך יהיה דרכיך מישקל בעיניהם."

עם כל הכבוד להם ולעצתם, שהיא בי-וודאי נבונה, אני עומד להפך אותה. אני מוכן להיות זנב קטן-קטן של אריות "אוטופיסטיים" כמו משה רבנו ותיאודור הרצל, שלא השלמו עם המציאות, תחת-שאהיה ראש לשועלים ריאליסטיים ופרג-מטיים. שאינם מסוגלים אלא לחבל בכרי-מים.

ההרצנים היו תמיד הריאליסטים האמיתיים. הם שינו את המציאות ויצרו מציאות חדשה.

את ויציב: לא ייתכן שלום בין הי-ממשלה הישראלית הזאת לבין הי-ממשלות הערביות האלה.

בין ממשלות אלה ייתכנו רק הפוגות, שביתות-נשק, ואולי — חלום כל החלומות! — הפסקת מצב-המלחמה. הפסקה שלא תפתור שום בעייה, שתסלק את הסימפטור-מים אך לא תרסא את המחלה, שאחריה יבוא בהכרח הפיצוץ הגדול. שהרי פצצת-הזמן תוסיף לתקתק מתחת לרגלינו. אבל אנחנו יכולים להקים ממי-

שדה ישראלית אחרת. ואם זו תנהל מדיניות שונה, היא תביא לי-עליית ממשלות אחרות גם כ-עולם בערבי.

לשם כך דרוש יעד לאומי ברור. לשם כך דרוש — הבה נשתמש במילה המספידה — חזון.

החזון הוא השלום. מציאות חדשה, שבה תצטרף ישראל הריבונית למישפחת-העמים של המרחב. מישפחה זו תכלול את העם הפלסטיני, שיבוא אל מנוחתו ואל נחלתו במדינה לאומית ריבונית משלו. ישראל תהיה חברה בליגה מרחבית, שתבוא במקום הליגה הערבית, ובשוק מרחבי משותף. הי-משאבים, האוצרות, הטכנולוגיה, היידע, הכוח המדיני של כל מדינות המרחב, י-כללן ישראל ופלסטין, ירכזו במאגר משו-תף. שילוב היהדות העולמית והעולם הי-ערבי יביא לא רק להתפייסות היסטורית, אלא יהווה גם מעצמה עולמית חדשה שי-תזכיר את מיידקם.

אוטופיה? כמוכן. אבל אוטוי-פיה בזאת, כאשר תוצג לעיני כל כמדיניות הרשמית של ממשלת-ישראל, תיצור כוחות פוליטיים מ-שני עברי החזית.

הממשלה שתציג חזון כזה תצהיר בפיה מלא שהיא מוכנה לשלם את מלוא המחיר: החזרת השטחים הכבושים, שיתוף-פעולה עם העם הפלסטיני להקמת מדינתו, חיסול הטרגדיה של הפליטים, יחס חדש למיעוט הפלסטיני בישראל, שידוד-מערכות ביהודה הבינלאומית.

כל זה לא יקום בן-לילה, במעשה דרמטי-תי אחד. יהיו דרשים מעשים דרמאטיים, כשם שיהיו דרשים הרבה אלפי צעדים אפורים. כדי לבצע את המשימה, יש צורך לא רק ביעד ברור, אלא גם בגוף מיקצועי לניהול מדיניות ערבית, מסכ"ל-של-שלום בעל כושר ותיחכום, שאין לו זכר במנגנון המנופח והמנוון של ממשלת-ישראל כיום, המתעלמת מתפקיד זה כליל, מכיוון ש-"ממילא לא ייתכן שלום."

לישראל יש השפעה עצומה על המתרחש בעולם הערבי. בידיה כמה מפתחות לפתי-חת השערים לשלום — ואין יעיל יותר מן המפתח הפלסטיני. במעשיה ובדבריה יכולה ישראל לשחרר כוחות דינאמיים אדירי-עוצמה בארצות שונות.

כל זה לא יקום ולא יהיה, כאשר נזרק יעדיה-שלום לתוך הים העכור של הריאליזם הכוזב, כמו מיטען מיותר המפרוץ לקברניטים הפרג-מטיים שעל גשרי-הפיקוד. כל זה לא יקום ולא יהיה, אם לא תהיה לי-מדינה הנהגה בעלת חזון, מעוף וכושרי-ביצוע.

ה יקום ומה יהיה, אם ינצח הריאלי-ליזם הכוזב של הפרגמטיסטים הקטי-נים?

אפשר להינבא בביטחון עצוב: **הממשלות הערביות לא תסכמנה להפסקת-המלחמה, אלא במחיר החזרת כל השטחים הכבושים.**

אם ממשלת-ישראל לא תסכים לכך, תהיה מילחמה, ואחרי המלחמה ייכפה הסדר כזה מסעם המעצמות. לעומת זאת, אם תסכים ממשלת ישראל להחזיר את השטחים, היא תשלם את מחיר השלום — בלי השלום. מי שהולך לקנות שמאטעס, יגלה בסופו של דבר שהם עולים לא פחות מאשר סחורה טובה. ואולי יותר.